

kdo nič ne veruje, pa je pošten.... se sme trdit, da živi bolj v smislu Kristusovih nauk, kakor pa tisti, ki veruje... Ali ni to gola bedarija? Kdaj je Kristus dovolil komu, da naj ne veruje, ako hoče živeti po njegovih naukih?

Ako pa ni treba verovati ničesar, kako pa potem govori socijalist o grehu, omenjajoč »Ali ni Kristus tolikim mestom oznanjal pogin radi njihovih pregreh.« Čudno, sedaj so mu najedenkrat cela mesta pregrešna, prej pa je vedel le o zasebni veri, katero naj bi obdržal vsak sam za-se!

Člankar sam pravi, da je Kristus učil: »Vse, kar koli vam farizeji in pismouki reko izpolnjevati, izpolnjujte in delajte. Po njih delih pa ne delajte; ker govoré, pa ne delajo.« Torej je Kristus sam zapovedal, naj verske učitelje in duhovnike ubogamo, akoravno bi oni sami svojih nauk ne izpolnjevali. Čudno, da potem pravi v isti sapi; »Kakor je tudi bil Kristus veren, tako je sovražil tačasno cerkev in duhovščino.« Glejte ga no, naenkrat je pozabil, kaj uči Kristus! Nič neče vedeti, kako se je pokoraval Kristus judovski cerkvi, akoravno ni bila popolna. Kako se je posvetoval kot dvanaestletni mladenič z duhovščino in kako je obiskoval tempelj, kjer so učili duhovniki in kako je izganjal krošnjarije, — kateri so hoteli imeti »nebesa že na tej zemlji« — kakor socijalni demokratje, — z bičem iz tempelja! Nič ne ve, kako je poslal očiščene gobavce k duhovščini na ogled, kakor je zakon tirjal.

Socijalist trdi dalje, da je Kristus učil da »na skrivnem naj bi se molilo.« In vendar vemo, da je Kristus zahajal na posvečena mesta molit, da je učil skupno moliti in še izrečno dodal besedilo molitvi: Oče naš, ... Daj nam, ... Odpusti nam itd. Vemo tudi, da je na Oljski gori sam grajal apostole, ker niso mogli z njim »čuti in moliti.« Seveda je zavrnil hinavce, ki so molili le zato, da bi jih ljudstvo hvalilo. Tak hinavec pa je tudi socijalist, ki pravi sam da, da »se tudi bojuje socijalna demokracija proti cerkvi in duhovnikom« — potem pa pravi: »Na skrivnem naj bi se molilo.« Kako pa naj molimo in koga, tega pa nam neče povedati. To pa vemo, da ako je premagana cerkev in duhovščina, ne bo nas nihče mogel učiti o Bogu, še manj pa moliti. Potem pač lahko reče člankar »... zatoorej prepuščamo vsakemu, naj se ravna po svoji vesti«, ako že ne bo imel nikdo več pravega pojma o kaki »vesti.« (Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

Slikarija v cerkvi sv. Marjete niže Ptuja.

Dne 30. julija je izgotovil akademični slikar Jakob Brollo, katerega po vsej pravici smemo imenovati cerkvenega slikarja lavantinske škofije, slikarijo v cerkvi sv. Marjete niže Ptuja s krasnimi podobami na presno. Veleč. g. duhovni svetovalec in župnik Jakob Trstenjak si je stekel s tem neminljivo slavo za to župnijo; ne samo, da je že pred leti dal napraviti krasni stavbi in cerkvenemu duhu ugajajoči glavni oltar v romanskem slogu, je sedaj tudi po njegovem prizadevanju in neumornem delovanju dobila cerkev tudi druge oltarje nove, pred vsem pa prekrasno slikarijo na presno po zgoraj imenovanem slovečem mojstru. Slike je izdelal večinoma mojster Brollo sam in njegov tudi akademično izvežban sin Antonio, med tem, ko je dekoracije jako spretno izvedel njegov pomagač Osvaldo Bierti iz Gemone.

Težko se mi zdi opisovati posamezne slikarije, in njih utis zopet podati je skoro nemogoče; kajti kaj takega si mora ogledati človek sam, da zamore prav

ceniti nja vrednost in občutiti vzvišeni utis na dušo; v obče, kdor je že kdaj videl katero po Brolloju slikano cerkev, ta bode gotovo z veseljem pritrdil mojim besedam. Posebne hvale vreden je izraz res versko-pobožnega in nežnega duha, kateri sije iz vseh podob Brollojevih. Naj le imenujem podobe sv. Terezije, sv. Katarine Sijenske, sv. Antona Paduanskega in sv. Frančiška Serafinskega. Kar zavzame se pa človek nad res nežno-pobožnim in svetost izrazujočim obrazom sv. Katarine Sijenske.

Krasno je tudi na nekaterih podobah krajevno ozadje, kakor n. pr. pri sliki daritve Melkizedekove, kjer se vidi skrbno in ljubko delo v celoti in posebno v krasni razvrstitvi barv. Jako dobro zadete so tudi 4 velike podobe v srednjem oboku: Zadnja večerja, ustajenje, vnebohod Kristusov in prihod sv. Duha, kjer nežna, kakor od zgoraj prihajajoča luč podobe omili. Najbolj harmonično se pa vjemajo barve na sliki sv. Magdalene, od koje pobožnega in v nebesa hrepenečega pogleda človek komaj svoje oči odtrga. Oseben izraz je povsod določen, resničen, razvrstitev oseb prosta in živa, tako posebno v daritvi Abrahamovi. Tudi oblačilo posameznih svetnikov je naravno, harmonično in plastično, tako, da ni treba človeku biti posebnim poznavalcem slikarske umetnosti, da občuti očarujoči utis teh podob, bere ga lahko iz zavzetih lic kmečkih opazovalcev, kadar kateri izmed njih obrne svoj pogled v te podobe. Lahno plavajoče podobe občudujemo v alegoričnih slikah angeljev na obeh straneh velicega oltarja. Na vseh teh slikah pa je posebno občudovanja vreden kolorit obrazov, pred vsem na slikah sv. Notburge in sv. Magdalene, ki zagotovi mlademu umetniku Antoniju Brollo, kajti ta njih je slikal, slavno prihodnost — vidi se na prvi mah, da je učenec benečanske šole, koje glavno svojstvo in prednost je v blestečem, očarujočem koloritu.

Nazadnje pa še se enkrat očitno zahvalimo veleč. duhovnemu svetovalcu in župniku Jakobu Trstenjaku in želimo mu, da bi se mu njegovo rahlo zdravje kmalu okrepilo tako, da bi v krasno slikani cerkvi sv. Marjete še obhajal Bogu na čast in nam vsem v veselje enkrat svojo zlato mašo, da bi mu Bog še tudi na tem svetu poplačal trud, katerega je imel za hišo Gospodovo. Bog plati pa tudi vsem drugim, ki so v tem ali onem oziru kaj pripomogli! Sm.

Gospodarske stvari.

Kako rediti žrebeta.

Znano je sploh, da treba žrebetom prirediti ograjeno tekališče, koder se morejo prosto gibati in letati, kolikor hočejo in morejo.

Tako se jim krepijo udi ter postajajo gibčni in prožni. Manj znano pa utegne biti, da jih moremo mlade privaditi rečem, katerih bi se sicer pozneje strašili in plašili konji, in to je lahko uzrok hudim nesrečam. Tega se je lahko ogniti že pri žrebetih, kadar se sprehajajo po tekališčih. Na večih prostorih se nastavlja predmeti, o katerih je znano, da se jih konj rad ustraši. Na primer se nastavijo beli listki na črnem dnu, ali črni predmeti na belem dnu, dalje predmeti, s katerimi se igra veter, majhne in večje cunje, z vožinci na drevesa privezane, in katere pritegujemo na nitki, da mahajo simotamo. Časi jih kaže tako nastaviti, da se vzdignejo naglo od tal in padejo zopet k tlom. V to svrhu služi primerno razpeljan drat. Tudi stare konje privadimo dirajočim vlakom železniškim. Vendar ravnamo dobro, ako spravimo žrebe z materjo večkrat k železnici